

LIBRIS

We know
books

Coperta: Andrei Nistor
Redactor: Odilia Roșianu

Abeona Press, București
Str. Sfânta Ecaterina nr. 15
Sect. 4
Tel. 021.337.24.24
e-mail: ecomenzi@gmail.com

© Andrei Călăraș
© Abeona Press, 2010

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
CĂLĂRAȘ, ANDREI

Ziua a 7-a / Andrei Călăraș. - București : Abeona Press, 2010
ISBN 978-606-92016-3-3

821.135.1-31

Andrei Călaras

Ziua

a 7-a

Abeona Press
2010

Jerusalim, 30 A.D.

Durerea devenea din ce în ce mai pătrunzătoare, cuiele lungi, neobișnuit de groase, îi sfărtecau carnea și-i mușcau sufletul. La început urlase și lacrimi grele îi brăzdaseră obraji; acum însă nu mai putea să strige, ba chiar orice gură de aer devenise o luptă îngrozitoare ce-i sleia fiecare fibră. Lacrimile secaseră demult, sângele începuse să se închege în praful de la baza crucii, amestecându-se cu urina și atrăgând din ce în ce mai multe muște. Voia să moară. Niciodată nu simțise mai acut moartea ca pe o eliberare, niciodată nu o dorise cu atâta ardoare, așa cum un îndrăgostit așteaptă fremătând atingerea ființei iubite. Zăcea acolo, la pragul dintre viață și moarte și nu mai avea putere să gândească, să blesteme sau să se roage. Era una cu durerea ce-i sfredelea creierul. Fiecare celulă tânjea după moartea dulce, eliberatoare. Gândurile se amestecară. Durerea dispăru brusc și asta era cel mai important; se simți ușor, ceața se risipi încet-încet, iar în fața ochilor i se derulară imagini știute și demult apuse. Își forță mintea amorțită să înțeleagă ce se întâmplă, dar cum răspunsul întârzia să apară, se lăsă păturaș. Poate că murise, poate că totul fusese un vis, un coșmar din care, în sfârșit, se trezise. Poate că... Revăzu templul, cu coloanele sale înalte în spatele cărora se ascundea în copilărie și urmărea mulțimea pierdută în extazul rugăciunii; în fața ochilor lipsiți acum de strălucire îi apărură apoi mulțimile dezlănțuite, căzute în extaz, sorbindu-i fiecare cuvânt, proclamându-l profet, mântuitor, rege. Văzu orbii, schilozii, paralizicii ce întindeau mâinile descărnate, încercând să-i atingă măcar hainele, în speranța vindecării. Secvențele începură să se succedă cu viteză din ce în ce mai mare, rotindu-se ca într-un carusel amețitor. Romanii, săbiile scurte, un strigăt, apoi un horcăit, o palmă grea pe obraz, încă una și încă una. O lovitură cumplită de bici care-i sfâșie carnea, apoi alta, lovitură după lovitură, ce mușcă adânc din trupul însângerat, sfărtecându-i sufletul. Cuiele lungi, neobișnuit de groase, sfărtecându-i carnea. Brusc, ca și cum aceste ultime imagini ar fi prins viață, o viață a lor, separată și totuși îngemănată

cu a lui, durerea reapăru. Mai puternică, mai cruntă. Deschise ochii, conștient deodată de crucea grea pe care atârna la un pas de a deveni un simplu stârv, de grupul neașteptat de mic de oameni, cinci sau șase, înghesuiți unul în celălalt, îngroziți. Printre picăturile de sânge ce se prelingeau pe frunte ca într-un frenetic și macabru dans al morții, văzu chipul desfigurat de disperare al Mariei și privirea secată de viață a celeilalte Marii, a cărei tinerețe dispăruse brusc sub povara spaimei și a durerii. Lângă ele, prăbușit în genunchi, cu brațele ridicate, Iacob striga ceva de neînțeles.

Chinul deveni de nesuportat. Ridică ochii spre cerul acoperit de nori gri și un strigăt sugrumat de durere izbucni spre înalțuri:

– Eli, Eli, lama sabahtani!

Apoi totul încetă.

Jerusalim, 1104 A.D.

Ploaia deasă și rece cădea cu furie peste câmpul adormit. Undeva, pe culmea dealului, un călăreț singuratic fixa ruinele templului fără să simtă biciuirea ploii. Pelerina grea se îmbibase de apă, dar călărețul nu părea să-și dea seama de asta. Se uita spre ruine, încercând parcă să străpungă zidurile groase, să vadă dincolo de cărămizile roase de vânturile necruțătoare. Ani de zile ruinele fuseseră casa, familia și blestemul său. Ani de zile încercase să le descopere secretul, el și cei opt tovarăși ai săi. Noapte și zi, an după an, săpaseră cu îndârjire sub zidurile prăbușite, ciocăniseră fiecare cărămidă sperând, știind că într-un final vor descoperi ceea ce căutau. Își amintea de ziua în care călugărul acela zdrențaros îl privise în ochi, scuturându-i brațul și murmurând cu vocea stinsă, venită parcă din altă lume. Ziua în care viața i se schimbă. Ziua când crezuse că cerul și pământul s-au prăbușit unul peste altul, că răul a devenit iad și iadul s-a preschimbat în paradis pentru ca el să-și piardă mințile. Ura ruinele acelea. Dinții i se încheștară cu un scrâșnet. Le ura cu toată ființa sa, la fel cum îl ura pe călugărul

îmbrăcat în zdrențe care-i transformase viața într-un coșmar. De nenumărate ori încercase să abandoneze, să fugă, să uite totul, dar ceva mai puternic decât el îl făcuse să-și îndemne prietenii spre ruine, să sape iar și iar. Acum știa că nu mai există cale de întoarcere, că trebuie să continue. Dădu pinteni calului și porni în galop spre silueta întunecată a templului.

*

Ridică lopata și lovi cu ciudă pământul dur, hotărât mai mult ca oricând să-i smulgă secretele. Săpă cu furie, neluând în seamă sângele ce începuse să curgă din palmele crăpate. Continuă până ce privirea i se împăienjenii și se prăbuși răpus de oboseală.

*

Călărețul se opri în fața clădirii cufundate în întuneric și-și scutură mantaua plină de apă. Ușile grele, întărite cu drugi de fier, scârțâiră prelung și lăsară să intre în camera luminată doar de focul ce ardea în căminul adânc, un bărbat cu privire cutezătoare și obrazul brăzdat de o cicatrice trandafirică care, în loc să urâtească chipul ce o purta, îi dădea un aer misterios, un amestec de putere și distincție. Înaintă hotărât până în mijlocul camerei, zăngănindu-și pintenii lungi, se opri și lăsă ochii să alunece încet peste toți cei prezenți, încercând să le distingă chipurile în întuneric. Salută cu o mișcare scurtă a capului, apoi se așază pe banca groasă de stejar. Câteva clipe nimeni nu scoase o vorbă. Într-un final, Contele de Champagne se ridică în picioare, tuși ușor pentru a-și drege glasul și se adresă noului venit:

– Domnule de Payen, fiți binevenit! Mulțumim Cerului că a vegheat asupra domniei voastre în lunga călătorie.

Hugues de Payen înclină ușor capul.

– Așa cum bine vedeți, continuă contele, sunt prezenți domnii de Brienne, de Montbard, de Chaumont, de Joinville, de Saint-Omer, care au fost deja informați despre planurile domniei voastre. Suntem cu toții gata să vă jurăm credință.

Ca la un semn, se ridicară cu toți în picioare, spadele grele ținând către tavanul scund.

– Vivat Hugues de Payen!

Bărbatul cu cicatrice se ridică și scoase dintr-un buzunar larg al mantiei un pachet pe care-l desfăcu încet, cu multă grijă. Dădu la iveală un sul de aramă tocit de scurgerea timpului și îl așeză pe masa aspră. Îi cântări pe toți cei prezenți, oprindu-se câte o clipă asupra fiecăruia, apoi, atingând ușor relicva, șopti cu voce tremurătoare:

– Domnilor, iată puterea noastră!

Paris, martie 1314 A.D.

Episcopul de Alba se ridică din jilțul greu și își roti privirea triumfătoare peste piața încremenită. Toată acea mulțime care cu doar câteva clipe înainte strigase și urlase excitată de ideea sângerosului spectacol, amuțise brusc, ca și cum o mână nevăzută își înfipsese degetele în gâtul ei și strângea cu o putere nefirească. Episcopul se întoarse spre cei trei trimiși papali, se înclină ușor, apoi făcu un gest scurt spre arhiepiscopul de Sien și începu să citească cu voce gravă de pe pergamentul ce-i fusese întins de un soldat cu pieptul acoperit de o platoșă scânteietoare. Într-un colț al micuței platforme ridicate în grabă în mijlocul pieței, astfel încât mulțimea să-i poată vedea pe condamnați, Marele Maestru se sprijinea istovit de parii de lemn, încercând să învingă slăbiciunea trupului maltratat, acoperit de cicatrice oribile, ascunse acum de hainele devenite biete zdrențe. Căută înfrigorat spre balconul unei clădiri cu obloane grele, trase neglijent peste ferestrele largi. Nu zări pe nimeni și, în ciuda resemnării ce nu-i părăsea chipul, ochii trădau o adâncă tristețe. Totul era în zadar, toate supliciile pe care le îndurase, nenumăratele vieți sfârșite pe rugurile ridicate de Inchiziție fuseseră zadarnice. Fără să-și dea seama, își plecă fruntea și o lacrimă tremură în colțul ochilor. Se întoarse spre Geoffroy de Charney, egumenul Normandiei, care se ținea cu greu

în picioare, și schiță un gest de încurajare. Vocea episcopului ajunse până la el. Se citeau capetele de acuzare și se pomenea ceva de pedeapsa cu moartea. Marele Maestru nu era atent. Îl interesa un singur lucru: balconul clădirii cenușii, balcon care se încăpățâna să rămână gol. Simți o mână pe umăr și se întoarse surprins. Soldatul îl împinse spre episcopul ce rânjea batjocoritor.

– Jacques de Molay, Sfântul Părinte, reprezentantul Atotputernicului Dumnezeu pe pământ, împreună cu majestatea sa, regele Filip, în bunătatea lor nemărginită, în spiritul dragostei Mântuitorului nostru Iisus Hristos, te conjură să-ți recunoști vina și să te căiești. Astfel, pedeapsa cu moartea va fi înlocuită de închisoare pe viață, să te poți ruga zilnic Bunului Dumnezeu pentru iertarea păcatelor.

Tonul episcopului dovedea clar că nu este de acord cu această decizie a papei și a regelui, dar, ca un soldat conștiincios, trebuie să se supună.

– Ești gata să te căiești ?

Marele Maestru se uită încă o dată spre clădirea cu obloanele trase și oftă ușor. Probabil că în condițiile date, asta era singurul lucru pe care-l putea face. „Dumnezeul meu, iartă-mă!” șopti pentru sine, apoi ridică ochii spre episcop. Făcu un pas nesigur spre mijlocul platformei, roti privirea peste mulțimea încremenită, se întoarse spre de Charney și-i puse mâna pe umăr.

– Totul este pierdut, bunul meu prieten. Va trebui să ne supunem, poate... , făcu un gest nedefinit cu mâna și oftă. Poate... Iartă-mă, prietene!

Clătină din cap și-și mută greutatea de pe un picior pe altul.

– Nimic nu poate fi mai important în această clipă nefericită a vieții mele decât adevărul, vocea sa bubui surprinzător de puternică, făcând mulțimea să se cutremure. După ani și ani de minciună, adevărul trebuie să triumfe. Recunosc în fața cerului și a pământului că am comis cea mai mare nelegiuire. Un murmur, ca o rostogolire de valuri, se ridică dinspre mulțime. Făcu o scurtă pauză, ochii îi alunecară peste trimișii papei, peste arhiepiscop și... Brusc avu o tresărire, ca și cum o mână nevăzută l-ar fi apucat de umeri și l-ar fi scuturat cu putere. Obloanele clădirii cenușii fuse-

seră date la o parte, iar în balcon cineva întinsese un cearșaf alb. Inima începu să-i bată cu putere; simți cum o forță nebănuită îi pătrunde în fiecare fibră, întărindu-l. Triumful îi înflori pe buze. Se întoarse spre Geoffroy și făcu un semn scurt, aproape imperceptibil. Egumenul strânse pleoapele, iar buzele sale roșiră o mulțumire mută. Când redeschise ochii, o lucire rece, de oțel coborî peste piață.

– Da, cea mai mare nelegiuire! continuă de Molay cu voce de tunet. Dar această crimă odioasă o reprezintă recunoașterea acelor lucruri groaznice de care este acuzat Sfântul Ordin. În numele cerului și al pământului, atest că ordinul este nevinovat! Am făcut mărturisiri contrare credinței mele numai pentru a opri torturile îngrozitoare la care m-au supus oamenii regelui și ai bisericii! Degetul Marelui Maestru se îndreptă acuzator spre colțul în care oamenii papei ascultau cu gurile deschise, incapabili să scoată vreun cuvânt. Episcopul sărise din jilțul său și ridicase o mână, dar lăsase gestul la jumătate, încremenit, nevenindu-i să-și creadă urechilor. Știu prea bine de pedepsele la care au fost supuși toți acei cavaleri neînfricați ce au avut curajul de a face o mărturisire asemănătoare, continuă de Molay ridicând brațul drept, ca și cum ar fi chemat însăși vocea divină drept chezaș. Știu că voi împărtăși aceeași soartă, dar bălciul acesta, la care sunteți cu toții martori, nu poate să mai continue. Nu voi confirma o minciună prin alta. Viața de rușine care mi se oferă în aceste condiții o abandonez fără niciun fel de regrete. Adevărul trebuie să iasă la suprafață pentru totdeauna!

– O să putreziți în iad! Veți arde în focurile veșnice! Vocea episcopului se frânse zguduită de un acces de tuse. Făcu un gest vag spre soldații care priveau buimaci și-și ridică pumnii, bolborosind fără noimă.

*

Ceața groasă se împrăștia greu, măturând pământul cu fuioare lăptoase ce dădeau micuței insule un aer sinistru. Clipocitul Senei era acoperit din când în când de ordinele scurte pe care sergentul

burtos le striga cu glas aspru soldaților săi. Se vedea clar că misiunea cu care fusese însărcinat nu-i făcea nicio plăcere, dar nu avea de ales. Așezat în jilțul cu spătar înalt, episcopul de Alba nu-și putu stăpâni satisfacția la vederea celor două ruguri ce-și așteptau flămânde victimele. În curând insolentul acela de Molay va fumeza precum o oaie în proțap. Omul pe care îl urăse cu fiecare fibră, pentru moartea căruia ar fi fost în stare să-și vândă sufletul, avea, în sfârșit, să dispară. Nu știa cui trebuia să mulțumească pentru această bucurie: lui Dumnezeu sau Diavolului, dar chiar nu avea importanță. Oricare dintre cei doi săvârșise minunea, merita un imn de slavă. Privi satisfăcut flăcările ce se ridicau amenințătoare către cer și, fără să se mai poată controla, izbucni într-un hohot de râs sinistru.

Albi, 1891 A.D.

Tânărul pătrunse în curtea vechii biserici, înșesată acum de grinzi de lemn, stive de cărămizi, pietriș și tot felul de materiale și scule. Într-un colț al grădinii, cei zece muncitori își întinseseră șervetele peste o buturugă și mâncau cu poftă din pachetele pregătite din vreme.

– Bună ziua, băieți! strigă preotul vesel, fluturând din mână.

Bărbații se ridicară plini de respect și salutară plecându-și capetele.

– Vă rog, stați liniștiți și bucurați-vă de masă, oameni buni. Nu vreau să vă deranjez câtuși de puțin.

Muncitorii își reluară locurile în timp ce preotul dădu ocol clădirii roase de vreme, evaluând cu ochi critic mersul lucrărilor de reconstrucție. La puțin timp după ce sosise în micul sat, începuse o acțiune susținută de găsire a fondurilor necesare demarării unei asemenea lucrări. Adesea se întrebasese ce aprinsese în sufletul său dorința atât de puternică de a reface biserica. Din câte îi spusese prietenul său, abatele Henri Boudet, lăcașul fusese construit în 1059, pe ruinele unei vechi clădiri vizigote, dar asta nu însemna

nimic. Într-o seară de vară, plimbându-se pe dealurile din jurul satului împreună cu Boudet, rămăseseră amândoi vrăjiți de ruinele ce filtrau enigmatic ultimele raze de soare, un amestec de portocaliu, roșu și violet, mai intens și mai frumos decât pânza oricărui pictor. Fără să scoată o vorbă, așteptaseră nemișcați, până ce discul roșu dispăruse peste pădure și, abia atunci, Boudet șoptise:

– E așa păcat de *Fratele Domnului*...

Tânărul preot tresărise nedumerit:

– *Fratele Domnului*?

Boudet întinsese brațul spre ruine.

– Biserica.

– Vechea biserică? Păi... nu se numea *Maria Magdalena*?

– Ba da. Dar bătrânii încă îi spun *Fratele Domnului*. Nimeni nu-și amintește de unde vine numele ăsta, ridică din umeri și continuă: E ciudat, mai ales că, oficial, niciodată biserica nu a purtat acest nume. Oricum, e păcat că a ajuns în halul ăsta, o să se năruie cu totul.

Apoi, într-o zi se trezise cu Boudet în pragul ușii:

– N-ar fi rău să reconstruim vechea biserică, nu?

Și așa începuse lupta pentru fonduri. În final împrumutase ceva bani de la primărie și micul șantier prinsese viață.

Privi încă o dată spre grupul muncitorilor și intră în biserică scâldată de soarele blând. Așteptă câteva clipe până i se obișnuiră ochii cu întunericul, apoi păși spre altar. Piatra grea se sprijinea pe cele două coloane roase de timp, acoperite de înscrisuri misterioase, rămășițe ale vechii clădiri vizigote. Părintele Duboit își plimbă palma pe piatra rece, mângâind ușor fiecare crăpătură. Câte mâini înainte de a sa repetaseră gestul? Câte rugăciuni păgâne, câte incantații misterioase ascultaseră de-a lungul veacurilor cele două coloane, slugi la doi stăpâni atât de diferiți sau poate atât de asemănători? Îngenunche și își lipi fruntea de placa grea a altarului. De o bucată de timp, vechile întrebări și îndoieli începuseră iar să-i dea târcoale. Se trezea adesea în puterea nopții, lac de nădușeală, tremurând ca prins de friguri, răsucind în minte gânduri ce îl condamnau la focurile veșnice. Voia să alunge îndoiala din suflet, ar fi dat orice să poată crede din nou cu aceeași ardoare ca ...

Un scârțâit prelung sfâșie liniștea capelei și-l smulse cu furie din plasa gândurilor. Câțiva muncitori intrară smeriți în biserică, gata să se reapuce de lucru, dar când dădură cu ochii de preot, se opriră descumpăniți.

– Ne iertați, părinte. Nu am știut că sunteți aici. Nu vrem să vă deranjăm, putem aștepta până...

– Nu, nu-i nevoie. Apucați-vă liniștiți de treabă. Se trase deoparte și le făcu loc să înainteze.

– Am vrea să mutăm piatra de altar, ca să putem întări coloanele și...

Preotul ridică din umeri:

– Faceți cum știți, eu... , se opri încurcat.

Cei zece bărbați se așezară în jurul pietrei și o prinseră în palmele lor mari, crăpate.

– Unu, doi, trei! strigă cel mai în vârstă și cu toții se opintiră icnind. Deplasară piatra puțin, doar cât să bage sub ea câteva funii groase pe care le fixară în niște scripeți complicați. Duboit îi privea amuzat și fascinat în același timp. Când în sfârșit puseră lespedea grea pe podea, muncitorul mai în vârstă, ce părea a fi șeful celorlalți, se apropie de cele două coloane și le pipăi cu mâini de expert.

– E păcat de ele, părinte. Sunt solide, au și crucile astea pe ele... Ar trebui păstrate.

Duboit se apropie și...

– Ce-i asta? întinse mâna spre coloana din stânga și făcu un pas înainte. E..., e ceva aici! Aduceți lumina mai aproape, să vedem.

Un tânăr înaintă cu un felinar micuț ridicat deasupra capului. La lumina palidă descoperiră un lăcaș săpat în interiorul blocului de piatră și în el patru tuburi de lemn, ce aveau la câte un capăt sigilii de ceară. Cu mână tremurândă, preotul scoase cele patru tuburi și le ridică în lumină. Muncitorii se strânseră în jurul său privind curioși spre cele patru relicve.

– Să ieșim la lumină, șopti Duboit cu vocea sugrumată de emoție.

Leșiră cu toții, clipind des, orbiți de razele strălucitoare.

Duboiț răsuci tuburile, cercetându-le cu atenție. Unul dintre muncitori îi întinse un cuțit și, cu ajutorul lui, rupse sigiliile. Din tuburi ieșiră la iveală câteva pergamente, acoperite de un scris sters pe alocuri. Preotul miji ochii în încercarea de a citi vechile înscrisuri.

– Ce scrie? întrebă o voce șoptită.

– Sunt în latină. Sunt..., preotul întoarse bucata de piele astfel încât lumina să cadă mai bine peste literele roase de timp. Seamănă cu..., vocea i se stinse într-o șoaptă de neînțeles.

Paris, 6 martie 1967 A.D.

Scăpă ziarul din mână, genunchii se făcură de vată și alunecă ușor, alături de paginile împrăștiate pe covorul gros. O gheară îi strânse pieptul din ce în ce mai tare, urcă spre gât, se transformă într-o mână uriașă, care-l înăbuși încet-încet. Pereții începură să se onduleze într-un ritm ciudat, antrenând și podeaua, și tavanul, și mobilele și... O sonerie stridentă răsună de undeva, de aproape, de foarte aproape, dar se simți incapabil să o localizeze. Privi buimac în jur, spre paginile șifonate ale ziarului, spre desenul complicat al covorului, spre telefonul care... Brusc totul deveni limpede, pereții, tavanul și mobila își opriră ondulara aceea grețoasă. Cu un gest scurt ridică receptorul, iar soneria isterizantă se opri.

– Ai văzut ziarul? Vocea de la capătul celălalt al firului tremura.

Deschise gura încercând să răspundă, dar nu putu decât să horcăie.

– Alo, Louis? Alo?

– Mda, te aud, mormăi într-un târziu, făcând eforturi disperate să oprească tremuratură ce-i cuprinsese întregul trup.

– Ce dracului se întâmplă acolo?! Te-am întrebat dacă ai văzut ziarul! Dacă ai aflat despre Fakhar.

– Da, tocmai am citit articolul.

– Ce crezi? A fost un accident?

Pufni în receptor.

– Accident pe dracu'! Stătea liniștit în compartimentul său, în drum spre Geneva, bea o cafea, când deodată, cade din tren și este decapitat. Halal accident.

– Crezi că au fost... ei?

Un fior de gheață îi străbătu șira spinării și, brusc, începu să tremure din nou. Sări peste răspunsul care i se părea de o evidență copleșitoare, așa că întrebă pe un ton tăios:

– Unde sunt documentele?

– În același loc. Oare Pierre a văzut ziarul?

Tresări și se întoarse spre ușa de la bucătărie. Ciuli urechile, încercând să surprindă ce se întâmplă dincolo de ușa subțire.

– Louis? vocea prietenului său tună în receptor gata să-i spargă timpanul. Alo, Louis? Louis, ce se întâmplă? vocea căpătă accente disperate.

Din bucătărie se auziră pași ușori, ca o părere. Lăsă receptorul pe podea, strânse pumnii și strigă cât putu de tare:

– Jean-Philippe, vezi ce se întâmplă în bucătărie! aruncă o carte grea în ușa bucătăriei, apoi zvâcni spre ușa ce dădea în curtea mică, înghițită acum de întunericul de nepătruns al nopții. Trase de clanță aproape smulgând-o și făcu un pas spre noaptea neagră ca smoala. Simți doar pentru o clipă brațele puternice ce-l prinseră ca într-o menghină, se zbatu o secundă, apoi totul încetă în clipa când gâtul i se frânse cu un trosnet de vreasc uscat.

– Louis, Louis? vocea de la celălalt capăt al firului deveni isterică. Louis, ce se întâmplă? Alo, răspunde!

*

Trânti receptorul, rămase o clipă în mijlocul camerei, tremurând, cu privirea pierdută în gol, având convingerea că are în cap un ciocan imens care-i strivește gândurile, paralizându-l. Simțea că trebuie să facă ceva, dar era incapabil să se miște măcar un centimetru. Într-un final, strânse din dinți ca să nu-i mai audă cum clănțâne, îndesă câteva haine într-o geantă ponosită și alergă spre ușă. Puse mâna pe clanță; o răsuci încet, fără zgomot. Deschise